

Xavier Carbonell

Joan de Besalú,
Redacció FATEC

En Xavier Carbonell és un artista pintor de gran renom, amb una gran sensibilitat. La seva senzillesa sorprèn. Vessa humanitat pertot arreu. Polifacètic, sembla tímid, posseeix una gran simpatia, franc, aprofundeix els temes i és un treballador infatigable que gaudeix amb el que porta a terme. És un inconformista perquè sempre li sembla que es pot superar. Si haguéssim de resumir com és telegràficament, podríem dir que és una gran persona. El seu hobby, la música; el seu plat favorit, les sopes de pa; la seva beguda predilecta, el cava; el seu signe, bessons; el color que més li agrada, el vermell; i el seu número de la sort, diu que no s'ho ha plantejat mai.

Xavier Carbonell és una firma reconeguda arreu del món. Quin treball comporta assolir un lloc tan privilegiat?

Jo no sé si sóc reconegut o no, suposo que ho saben més els altres que un mateix, però el que sí sé és que per aconseguir aquest lloc el que es necessita és treballar molt. Un lloc així significa tant més responsabilitat davant del públic com compromís davant la pròpia obra. Igualment, tenir un lloc, sigui privilegiat o no, comporta una gran satisfacció i una obligació a treballar més i més bé.

El públic exigeix més en conèixer-te, oi?
El públic sempre espera més de tu, i això de vegades et posa en tensió. Evidentment, el públic, quan una cosa li ha agradat, vol que la següent cosa li agradi més que l'anterior, és un anheli que tenim tots, i aquesta esperança és el que fa que et sentis més compromès.

Natures mortes, ciutats, edificis, trossos de carrer són els temes escollits per Xavier Carbonell per plasmar a les seves teles. Quan observa un lloc, el veu transportat ja a dintre de la tela?

Sí, en observar un lloc el veus transportat a dintre la tela a grans trets, però és a l'estudi, sobre el cavallet, on has d'acabar de muntar el quadre d'una forma més cere-

bral, acabant de polir-lo més enllà del primer impacte.

Costa de donar l'última pinzellada a un quadre, de dir "ja està, aquesta és l'última"?

Sí, costa. Moltes vegades t'has de plantar i dir "aquí ho deixo", perquè hi donaries moltes pinzellades més, però a vegades com més es treballa una obra, més cansada es veu. Sempre és bo voler perfeccionar l'obra però fins a un cert punt, perquè arriba un moment en què, tot i que es pot perfeccionar encara més, no ets capaç de fer-ho. Per això, val més deixar-li aquella gràcia de l'espontaneïtat.

A casa d'en Xavier només es deu respirar art. Quin tàndem formen un pintor i una escultora?

Sí, això és molt important, perquè estar amb una persona que té els teus mateixos sentiments i la mateixa sensibilitat va molt bé perquè contrastes opinions, el treball s'enriqueix. És important tenir una opinió sincera i autèntica al costat, ja que a vegades sents opinions que o bé no són prou qualificades o fins i tot no són benintencionades. En aquest cas, doncs, t'ajuden a perfeccionar l'obra.

En Xavier resta totalment apartat de l'escola olotina, que són els paisatges. Comporta molt d'esforç crear un estil propi?

L'estil propi surt a través dels anys, no es pot crear. És fruit de la sensibilitat i l'experiència la qual, després de 40 o 50 anys de treballar-hi dia a dia, va formant l'estil propi, de manera que un mateix no se n'adona, però la resta de la gent, quan veu l'obra, sap reconèixer-ne l'autor.

Davant del cavallet, quina sensació se sent quan comences amb la tela totalment blanca?

És una sensació de vegades complicada perquè dius: "Què hi pintarem aquí?" però altres vegades agafes la tela i ja tens la idea des del principi. La tela és una cosa que imposa, sigui gran o petita, ja que és un espai blanc on has d'explicar-hi alguna cosa, i sempre tens la incògnita de veure què passarà. Hi ha, doncs, una il·lusió però també un sentiment de responsabilitat.

Quin és l'artista predilecte d'en Xavier

Carbonell?

N'hi hauria molts, però un que m'atreu molt és l'austríac Gustav Klimt perquè connecta molt amb la meua forma de pintar de fa uns anys en un sentit decorativista, una mica pla i ric de color.

És difícil obrir-se camí sent pintor i viure exclusivament dels quadres?

Sí, és difícil. El que és important és, en els primers moments quan ets jove, no perdre la moral, ja que són moments difícils on penses que allò serà impossible, però si procures superar-los i anar treballant i l'obra, per sort, es pot anar perfeccionant, a la llarga pots viure exclusivament de la pintura.

Hi ha gent que li sembla que les coses es fan per si soles, però les coses necessiten una constància en el treball.

Sí, es tracta de treballar gairebé com si estiguessis en una empresa, amb uns horaris estrictes, ja que si et deixes anar molt en una cosa que és tan lliure com l'art, al final, un dia per una cosa i un altre dia per un altre, no trobes mai les hores per treballar. Si et marques uns horaris, en canvi, complexes amb tu mateix.

Influeixen els marxants i galeristes d'art a fer pujar la valoració d'un artista?

Sí, poden influir-hi, però a part d'això el més important és la seriositat de l'artista. L'artista ha de mantenir uns preus en nivells estables, que no pugin ni baixin, a part de mantenir també l'obra.

Com s'ho ha fet en Xavier Carbonell per ser famós i continuar sent tan senzill i tan humà?

Jo no crec que sigui famós, però suposo que es tracta de continuar sent com ets. A més, com més dies passen, veus que l'art és una cosa que costa. Quant ets jove, penses que en aquell moment costa però que quan siguis gran ja tindràs l'experiència i et serà més fàcil, però resulta que continua sent tan o més difícil que abans. Si consideres totes aquestes difi-